

ROZEZNĀTE - POZNĀTE - NAJDETE? - XXXI.

ĀEtrtek, 09 duben 2009

Moc dobĀe vĭm, jak zde; kudlanstvo miluje rĕbusy a zĀhady. UĀ jednou jsem tu dĀvala fotografii podivnĕho tvora - jak jsem myslela houby - a on to byl hnilĀk smrkov; kytka jako vy;itĀ, a teĀm mĀm pro vĀs dal; hĀdanku. Na sobotnĭ prochĀzce jsem objevila podivnĕho vetĀelce, vystrkoval svou hlaviĀku vedle cesty, mĭsty lezl mezi zbytky snĀhu, prodral se ven ostruĀinov; lahouny a zetlel; listĭm a vypadal, Āe chce co nevidĀt vypuĀet.

Sobota se mimoĀdnĕ vydaĀila. PoĀasĭ pĀlo a slunĭko se taky dalo vidĀt, takĀe jsme vyrazili na na; ob v;letnĭ mĭsto, do TĀ;ikova na kyselku. Zatĭmco vĀt;inou tam jezdĭvĀme na kolech, b;vĀ to nĀ; prvnĭ v;let jakmile jaro zavolĀ. Z Olomouce sem vede nĀkolik cest, cyklostezek a od kyselky se takĕ dĀ pokraĀovat dĀl podle zdatnosti cyklisty a jak mĀm nejradĀji, vrĀtĭt se do Olomouce jinou cestou, neĀ jsme tam pĀijeli. Na;e nejĀstĀj; trasa vede z Olomouce pĀes Hlu;ovice, abychom se vyhnuli hlavnĭmu tahu na ;ternberk do BĀlkovic – Ka;tan, tam opustĭme asfaltku a vydĀme se dĀl po lnĭ cestou a dĀl lesem, abychom se potom mohli pĀebrodit k na; prvnĭ obĀerstvovacĭ zastĀvce v hostinci Podskalĭ, tam si dĀme kofolu, naĀerpĀme dal; sĭly a pokraĀujeme bĀlkovick; ũdolĭm podĕl Trusovickĕho potoka dĀl proti proudu, nahoru do kopce. KdyĀ dojedeme k Tepenci k lomu, tak mĀm vĀdycky pocit, Āe ten kopec je ĀĭmdĀl del; a del;, ale to uĀ na zĀpĀ za pĀ zatĀkami ĀekĀ dal; obĀerstvovacĭ zastĀvka, v dĀevĀnĕ stylovĕ hospĀdce Za bukem, a poslednĭ metry mĀ TomĀ; vĀdy povzbuzuje slovy: sele volĀ! Mimochodem, nejen on, i cedule u cesty to volĀ taky, v tĕ malĕ hospĀdce totiĀ dĀlajĭ to nejlep; peĀenĕ selĀtko, co jsem kdy jedla. SelĀtko zapĭjeme toĕn; chvilĭ posedĭme a vyrazĭme o kousek dĀl, ke kyselce. No a potom se mĀeme rozhodnout, kam se vydat dĀl, obvykle zvĭtĀzĭ trasa HraniĀnĭ PetroviĀe, JĭvovĀ s dal; zastĀvkou na kafe a kofolu v Masnĕm krĀmu, potom hurĀ na PohoĀany, poslednĭ obĀerstvenĭ na cestĀ v dosud nejhezĀĭ hospĀdce s galerĭ, v PohoĀanskĕ boudĀ, kde panuje vĀdy milĀ atmosĕra, je; milej; panĭ vedoucĭ a pokaĀdĕ jinĀ v;stava obrazĀ, soch a podobn; du;ehĀejek. No a tentokrĀt jsme se vydali autem, protoĀe koĀĀrek s GabĀulkou se za kolo zatĭm zapĀhnout nedĀ, takĀe jsme si ke kyselce vy;ili jen od parkovĭtĀ Za bukem. Na bĀehu kolem potoka byl je; snĭh, sem do ũdolĭ se tolik slunĭka nedostalo, takĀe tu je; chvilku vlĀdla panĭ zima, ale i pĀesto se prvnĭ poslovĕ jara nenechali zastra;it a vyrazili ze zemĀ jako vetĀelci. A protoĀe jsem jednak to podivnĕ „Āĭnskĕ zelĭdquo; v miniatu balenĭ nemohla identifikovat, nejen jĀ, ale ani Tom nebo jeho mĀma, tak jsem si ho vyfotila a pĀeklĀdĀm to sem, kudlanĀinu tribunĀlu, aby dal dohromady svĕ hlavy (vĀetnĀ tĀch ukousnut;ch) a pomohl odhalĭt tajemstvĭ prvnho jarnĭho poĀĭnu v lese v okolĭ TĀ;ikova. Tak hĀdejte, co je to za vetĀelce. Nepotkali jste ho na sv;ch prochĀzkĀch taky? Kto vĭ? Pavla VodomĀrka